

Hauki minun Manalle viepi,
Tuonelahan torkuttavi.

Missä on syvyys sylejä,
veden metrit vellojia,
siellä on susi vedessä,
tulen syöjä salmen päässä.

Hauki hallalla kutevi,
kuonosuu kovalla säällä.
Suoli surmia saneli,
vatsakarva kannahdelti.

”Sinne sulki syöjämieli,
leipoi lentävän elämän,
hauen suolen soikuroihin,
kolmansihin koikuroihin.”

Luen luistasi eloja,
päästäsi pää-päiviäni.
Leuastasi soiton synnyn,
hampaista hyvät haluni.

Hauku hauki harvahammas,
kommisuu kovin kiroa.
Mene merta mennessäsi,
karun kielesi takia.

Tule Tuonelta takaisin,
veestä kaivon kannen alle.
Syöppä sieltä sammakoita,
vesi veljenä ajele.

Moni on hauki sammon syönyt,
vaikk’ ei suolessa tavata.
Moni on kadonnut kyllä,
liekö suolessa sulanut.

Veen susi, pyhällä veellä,
jänkäkoira maan Manalla,
soitto synnyttä, soi leuka,
tuli kuonosta kajasta.

